



# Quèlrup

Quèlrup en realitat no era el seu nom, ja que son pare i sa mare l'havien batejada Gertrudis, però com que el nom era molt llarg i difícil de pronunciar per als més menuts, tots els xiquets de tres anys l'anomenaven Gertru, excepte Joan, que no havia entès molt bé el seu nom i l'anomenava Quèlrup.

Quèlrup era una mestra meravellosa que encisava els més menuts de l'escola amb els seus contes i les seues rondalles. Tots els divendres a la vesprada, abans de començar el cap de setmana, Quèlrup apareixia a les classes d'Infantil a contar històries de les seues, i deixava tots els xiquets bocabadats. Alguns dies narrava contarelles de princeses, altres dies de gegants o de monstres i així feia plorar algun xiquet, però els més valents de la classe no s'espantaven mai i sempre interrompien el conte dient: - Jo no tinc por! Això a mi no m'espanta!

Tot anava perfecte, els nens i les nenes ja sabien que tots els divendres a la vesprada Quèlrup es posava les seues millors gales i els delectava amb els seus relats. Però, succeí que aquell divendres de gener, quan la neu i el gel van aconseguir incomunicar el port de la Carrasqueta, la nostra mestra Gertrudis no va poder arribar a Xixona. Els xiquets no es van adonar d'aquell incident

fins que no va arribar la vesprada i l'espera de Quèrup es va fer molt, però que molt llarga. Fins a eixe moment per a ells tot era meravellós. Estava tot blanquet: les muntanyes, els bancals, el pati de l'escola. Totes les teulades del poble estaven glaçades, fins a tal punt que la mestra que substituïa Gertrudis, els permetia tenir posats els barrets i les bufandes dins de la classe, una classe que, per cert, era una mica gelada.

La vesprada anava apropant-se i per fi, la música d'entrada al col·legi anava fent sonar les seues primeres notes, tots els xiquets estaven preparats, l'hora de Quèrup era ja imminent i els xiquets anaven a la seua cita concertada; però Quèrup, esta gelada vesprada, no apareixeria... Esperant i esperant, els més menuts es posaven més nerviosos que mai, tots volien una explicació. Uns amb plors, altres amb xiulets, alguns altres volien cridar l'atenció comportant-se com mai s'havien comportat, però, res de res. Aquell tercer divendres de gener la mestra Quèrup no va complir la seua paraula.

La mestra que substituïa Gertrudis ho tenia una mica complicat per a tranquil·litzar la tropa, va haver de buscar tan ràpid com pogué en el calaix dels seus recursos educatius, i al final, al fons de tot, es va trobar un CD amb un títol mol suggerent estampat a la coberta amb lletres grans



i ben clares: *Cançó per a un moment desesperat*. Així, sense pensar-s'ho dues vegades, la va agafar precipitadament i ficant-la al reproductor de CD va prémer aquell botó tan conegut que posa Play, i de l'aparell va començar a eixir una meravellosa melodia que els anava captivant poc a poc. Tot va ser un èxit, els xiquets es van quedar bocabadats. Tanmateix, com si Quèlrup fóra al seu costat, un per un, tots els xiquets van anar tranquil·litzant-se i l'orde va tornar a regnar dins de la classe.

La mestra ho havia aconseguit i tot gràcies a la cançoneta. Així, a partir d'aquell mateix moment, esta mateixa cançó es va convertir en l'himne personal per a Quèlrup. Des d'aquell dia, tots els divendres següents de la resta de les setmanes, de la resta dels mesos, i de la resta del curs, quan Quèlrup apareixia preparada per a la seua cita, amb la seua millor

roba, abans i després del relat tots els xiquets feien sonar les seues veus amb aquella cançó tan singular per recordar-li a Quèlrup que no els tomara a fer aquella mala passada. Fins i tot Aitana, la més menuda de la classe, però molt espavilada, s'alçava cada vegada que acabava l'última cançó i abans d'anar-se'n li deia: -Mestra, encara que neve o trone tu ací, eh?



# Quèlrup

Quèlrup, Quèlrup.  
Quèlrup és ella  
una donzella  
que vol viatjar.  
Canta, balla  
sense parella  
esta princesa  
del cel i del mar.

I cantant i ballant,  
les histories va fent grans  
per a nens, per a infants.  
Sobre monstres o gegants,  
mil llegendes va cantant. (Tot 2 vegades)

El xiquet que plore  
que no tinga pena  
que la nostra història  
no pot acabar.  
Si no veu rialles  
o cares disgustades  
la senyora Quèlrup  
no se n'anirà.



# Quèl-rup

Cançó dedicada a Rosi Nacher (Quèl-rup) Contacontes d'Infantil

C Dm G C Dm

Introducció

Damià Llorens

G C C Dm C Dm C Dm

Quèl - rup Quèl - rup Quèl -rup és e - lla u - na don - ze - lla que vol vi - at - jar  
Can - ta ba - lla, sen - se pa - re - lla es - ta prin - ce - sa del cel i del mar.

1. 2.

I can - tant i ba - llant les his - tò - ries va fent grans per a nens per a in - fants so - bre

Dm C Dm Dm G Dm C G

*D.S. al Fine*

mons - tres o ge gants, mil lle - gen - des va con - tant. El xi - quet que plo - re que no tin - ga pe - na que la nos - tra his - tò ria

C C Dm G G C

Fine

no pot a - ca - bar si no veu ri - a - lles\_o ca - res dis - gus - ta - des la se - nyo - ra Quèl - rup no se n'a - ni - rà